

Бобан Богатиновски

БАРАЃКИ КАРПА ЗА МОЛИТВА

ВНАТРЕШЕН МИР

Разочаран од локалните свештеници
мојот другар откри нова алтернативна црква,
нов пат кон вистинскиот Бог

Во неговата соба сега владееше
поинаков распоред - идеален фенг шуи
и наместо рокен ролот грмеше Кирие Елеисон

Нарачав нешто жестоко. Донесе сок од кајсија
и рече - Природата ни има подарено.
Заклучив дека престанал да пие алкохол.

Се сетив на филмот во мојата глава
пред десеттина години и однапред знаев што го очекува
знаев за сите замки на хипертрофираната совест
исчекувањата разочарувањата

Имаше загризано на приказните за другиот свет
-Можеби не постои друг свет освен овој –
помислив но не реков ништо

бев премногу уморен за да размислувам
за небесното царство и задумните работи
и онака мојата свест беше престара за тој ден

-Останаа толку малку вистински нешта
луѓето беа пречувствителни и подложни
на разочарување или едноставно имав тежок ден

Знаев што го очекува
сега имаше нов господар кој требаше да ја води
неговата загубена душа низ пеколот на овој свет

ЕДЕН ДЕН И СОНЦЕТО ЌЕ ЗГАСНЕ

Отидовме на пикник со старата кола на поетот Бумбар
над падината што пред илјада години можеби била езеро
со девојката што умееше да ги погоди речениците
со призвук што отсекогаш посакував да го слушнам

тревата мирисаше опојно, сонцето беше пријатно
поетот Бумбар конечно беше на рехабилитација
после неколку хоспитализации по душевните болници
и години поминати крај прозорецот на својата соба

бевме на пикник, грицкавме чипс и пијуцкавме пиво
и јас упорно го повторував својот нов стих:
-Еден ден и сонцето ќе згасне - како непоколеблив

аргумент што ја гушкав и бакнував, но таа се отргнуваше

-Симона, дојди ваму - и велев – пичка ти мајчина,
-Еден ден и сонцето ќе згасне - Птиците весело жагореа
наредени на жиците како ноти на петолини
поетот Бумбар беше опуштен и само се смешкаше

и закажав вечерта да се видиме и Симона излезе
само да ми каже дека сум бил непристоен пред другите
и дека не сакала да ја гледаат како и се пуштам
таа всушност работеше тајно и отидовме на тоа место,

крај шумичката до пругата
и почнав да ги милувам нејзините цврсти гради,
да ги провирам прстите под нејзините гаќички

од периферијата кон центарот на градот
поминуваа коли и ги осветлуваа нашите силуети,
но ми беше сеедно и банално, со мене одамна
владееше монотонијата што се граничи со меланхолија

и потоа пред да тргнеме таа ми ги откопча панталоните,
се наведна и почна да го прави тоа, но јас не и дозволив
почувствував само како топлина ми го обви мозокот
како со години умот да бил под тенок мраз .

-Мислев дека сакаш, обично другите сакаат
-нема потреба – реков - ја кренав и ја бакнав
на пикникот зборувавше како утре дека нема да бидиме живи
Заборава, Симона – реков – и онака ништо не е совршено

СПЕЦИЈАЛНА ТОЧКА

За себе мислеше дека е робинка на своите читатели
пишуваше тажни песни и веруваше
дека поетите се исцелители
а поезијата е еден вид видовитост

носеше лилаво шалче
и немаше напишано стих година дена

И пуштив музика од последниот албум
на мојата омилена музичка група
завземав космонаутска положба во фотелјата
и ги затворив очите

Во мислите веќе ја замислував
како ја изведува својата специјална точка

- Хм... дали девојка ти...

-Јас не сум ничија сопственост - ја прекинав
пред да праша некоја глупост

Љубовта е голема работа - реков

Љубовта никогаш не завршува - побрза
да дополни поетесата

Знаеш ли во што е разликата ?!
Разликата е во начинот на кој ги правиме
истите работи
што можеме да очекуваме
и што може да не задоволи
креативноста, изненадувањата, фантазијата

сите посакуваме
да ни се посвети внимание и нежност.

Сум ги поминал сите фази на Големата љубов.
Сум бил романтичар до крајни граници,
но сега сум изменет, отпорен на бол.

Можеби ова сега што ти го кажувам
ќе биде неразбирливо
но разликата меѓу мене и останатите е што јас
не можам да одглувам вљубување

мојот случај така да кажам случај
се состои во тоа што дојдов до крајот
на сите филозофирања
обиди
потреси
и тогаш преминав на едноставните работи
но тоа не е доволно

сега не можам да ја вратам магијата
на илузијата и заблудата на вљубувањето

сега сé ми е јасно, суров реализам
можеби во прашање се годините и искуството

долга приказна е тоа

ја сфаќаш заблудата
твојата лична психодрама никому не му е битна

луѓето наеднаш исчезнуваат од твојот живот
и ти сфаќаш од одредена временска дистанца
дека се што ти било потребно
всушност не ти е потребно

Можеби проблемот е што одамна
не ти се случило нешто убаво, нешто координирано,
неизнасилно - констатира поетесата

-Заради искреноста изгубив многу
Тоа сум јас, природна опуштена
но луѓето се извештачени
не знаат што сакаат, од што се бранат
работите погрешно ги сфаќаат
искреноста ја злоупотребуваат

- Ми кажаа дека во поезијата сум била
патетично романтична.....
.....дека мојата ластивичка одамна одлетала...

Ја слушав и понатаму ја замислував во мислите
како ја изведува својата специјална точка

полека го развиткува своето лилаво шалче
прави неколку заводливи ротациони движења
ја соблекува блузата
на градите се појавува дамнешна тетоважа
на нечие име што полека бледнее

- Ако имаш визија потоа визијата станува стварност
- Станува жешко, одам да се истуширам
- Вратата нема да ја заклучувам-кажувам низ насмевка.

НОВО ЛУДИЛО

Се возем на задното седиште на таксито
на радиото одеше некоја песна Сé е бело

ја навалив главата и ги затворив очите
имав доволно пари за таа ноќ

бев доволно пијан и опуштен
додека таксито кружеше по булеварите

И испраќав фрагменти од новиот роман
Изнаоѓаше нови корелации
на уште ден неуспешен обид
да се репродуцира механичката стварност
слично на бладањето на филозофите

Критиката стигна, пристигна и таа

Се чувствува големината - рече мојата критичарка
пред да влезе во таксито

Претчувствував дека беше комплициран случај

Се возевме по булеварите
и наеднаш снема струја и градот потона во мрак
само свездите се насираа на небото

Беше вистински момент за некаков почеток
макар што знаев дека вљубувањето
води во ново лудило

- Што се случува
и зошто ништо не се случува – само реков

Запали цигара.

Почнав да зборувам нешто
за вистинските чувства и границата

- Нема врска – рече и повлече дим од цигарата

Не сакав да направам ништо нагло

- Магијата брзо исчезнува – помислив

Беше прекрасно невино суштество
живееше во својот свет на уметноста
далеку од реалноста, но тоа не беше важно
на радиото во таксито одеше некоја песна
Околу мене се е бело

**НЕ ЗНАМ НИШТО ЗА ТЕБЕ
ОСВЕН ИМЕТО И ПРЕЗИМЕТО**

Навистина никогаш немав навика
долго да се гледам во огледало
освен кога седев во фризерското студио
и мојот лик беше пред мене
додека девојката ми ја миеше косата
и масираше главата
во стилот на медитативната музика

Нејзините прсти полека продираат кон мојот ум
медитирав успевајќи ги мислите

Гледав во знакчето на сидот
заштитен знак на мојот другар фризер
успеа во животот
престојуваше по големите метрополи
имаше тетоважа на средниот прст
и неговите остри ножички беспрекорно работеа

музиката се смени во нешто агресивно,
па престанав да слушам

Се гледав во огледалото

- Насмевни се, премногу си сериозен...
сега сме во преодните години
можеме да се скршиме

- Ма дај... реков ... ние нема да се скршиме ...

имав 37 години, возев стар автомобил
со регистрација 666
хороскопски бев бик - шкорпија
можеби бев реинкарнација на С. Ф.

помислив на синоќешната девојка
која рече: Не знам ништо за тебе
освен името и презимето

хахаха, имав несогорливо срце
со дефинитивно изгубена моќ
за повторно вљубување

со визија или без визија за иднината
не беше важно, не можев да размислувам
дали го најдов своето место во оваа лудница

беше тоа мирно попладне во
најдоброто фризерско студио во градот

СНЕГ

Бев отиден да го повикам најдобриот другар
на промоцијата на мојата прва поетска книга

беа повикани и големите книжевни имиња

- Како се вика книгата?! Празнина ?!
- се смееше девојката на мојот најдобар другар

по некое време некој засвони на вратата
имаше убава коса и згодно тело
навистина згодно тело и бараше цигара

- Што ќе добиеме за возврат - прашав!?
- Парче торта ?! Немаше торта.
- Кафе ?! За несреќа кафето беше при крај.
- Обична Вода ?!

и на крајот се сложивме
соседката да дојде кај нас

мојот најдобар другар извади вотка и маслинки
разговаравме, се шегувавме, беше декември,

надвор воздухот беше ледено свеж

и некаде пред полноќта
мојот најдобар другар се вовлече под своето ќебе
со својата девојка

го згаснав светлото, го извадив клучот
и се обвив околу телото на сосетката

ех, само како се бакнувавме и милувавме

и некаде пред зората излегов на терасата
ги повратив маслинките на снегот
се средив во бањата
и се вратив во креветот како ништо да не било

Нормално утредента задоцнив на промоцијата

АВГУСТ.

АСТРАЛНА ПРОЕКЦИЈА НА СОНЦЕТО

Црвена светлина ни ги исполнува очите

додека бестелесно лежине врз мирната вода
на градскиот базен, мижуркајќи во сонцето
далеку од градот кој подеднакво го сакаме и мразиме.
На работ од сонот сме. Не размислуваме за ништо.

ЗАБЛУДА НА КЛОШАРИТЕ

Клошарите беа мојата слабост
ги сакав и често ги прибирав во мојот стан
со текот на времето правев споредба
она што го поседував и она што тие го немаа

мислеа дека се по pamетни и од самиот Фројд

Јас не го забележував она околу мене
живеев во своите мисли, слеп за сидовите
слично на белата комора
што предизвикува халуцинации

Си слушнал ли за белата комора
од учебниците по психологија
- го прашувам младиот клошар
Го ставаш човекот внатре
без притисок и насилство
му даваш да јаде, пие и да седи во белата комора
без никакви обврски

помислив на некои светители
кои целиот живот го поминале во пештери
хранети од корени на растенија и млеко
на некоја заскитана овца од стадото

- Тоа се филозофски позиции - се побуни клошарот

- Сите копнемее за материјалните нешта
добро станче и веќе си во рајот.

Вештачки рај - дополнив
овде претстојувам само мал дел од моето време

- Слободата се случува во умот
не си знаел за тоа, еј, момче, момче

Понекогаш им подарував некои ситници
да ја смирам совеста на праведник

Ќе добиеш онолку колку ќе дадеш,
ни денар повеќе - ни денар помалку

клошарите не знаеја за правилото на животот

ПАТЕТИЧНО ТРЕЗНЕЊЕ

Ако сакаш да дознаеш кој си
отседни во најнеугледната дупка од кафеана
во некој подрум каде се уште стојат
сликите од минатите времиња
каде сите се подготвени за тепачка
и пијанчење до смрт
сам на маса
меѓу забравените, скитниците, разведените,
отфрлените, криминалците, непризнаените.

Ќе дојдат неповикани на твојата маса
ќе те гледаат долго во очите
и ти најпосле ќе се им се насмевнеш

-Мразам насилство - ќе кажеш низ насмевка
-Не се знаеме, но ќе се запознаеме - ќе речат

и ова е уште една таква вечер
и дефинитивно нема никаква смисла
што сум овде меѓу темните сидови на кафаната,

додека држам темпо во пиењето,
откупувам нови маси,
се шегувам со келнерчето
за вештачкото цвеќе на масата,

Сега ќе го видите детето-келнерче
со лопатче и метла во рацете
како послушно ја собира срчата од подот.

Лета шишето пиво *Скојско*
и во прекрасен звук се крши на подот.

Трк...трк...трк...келнерче или ќе летаат пердуви
(немојте претерано да се шегувате со келнерчето,
може во меѓувреме да зајакне и да ви се врати,
па да ви ја расплаче мајката).

Ја заокружувам сметката
со чаша вотка *Смирнов* од сидот,
па го придружувам до таксито својот пријател,
не е убаво за неговиот дигнитет
луѓето да го гледаат
неговото патетично трезнење по улиците,

луѓето ќе зборуваат, луѓето ќе речат
води двоен живот .. .

Ако сакаш да дознаеш кој си
отседни во најнеугледната кафана

СВЕТСКИ СЛАВЕН ПОЕТ

Пред десетина години планирав
да станам свестки славен поет,
но некако тешко ми оди
и се прашувам сега дали сето тоа
мораше да биде кажано во рима

Измачуван од стиховите
никогаш не размислував
за она што би сакале луѓето да читаат
бев преокупиран со своите визии и соништа ...

но кога би им зборувал за задоволството
човековата идеја за себе
кога би им зборувал за Бога
дали би ме разбрале

Мојот пријател скита по градовите
во потрага по спасение
подобра работа и идеална девојка
мислејќи дека е под некое сурово проклетство
што треба да трае десет години

Мојот пријател се надева на чудесно исцелување
не знаејќи дека промената е процес, а не момент
макар што процесот почнува со ситни промени

Мојот пријател праша од каде црпи сила
видовиот човек кој требаше да му помогне

Тој затропа на неговата врата
и видовитиот човек излезе

-Од далеку ли доаѓаш ?! Денеска е празник и не гледам
- кратко рече и се сокри во собата

Што се случува зад завесата на психичките енергии
Канализација на злобата
Интриги
Магии
Заплеткани клупчиња конци
Пресечени дрвја

Стаклениот поглед на видовитиот човек
што требаше да сирне
зад онаа страна на невидливото
да ги поврзе настаните од минатото
да го објасни она што се случува

Во дворот стоеја скаменетите животни
Скоро сите животни што одат по земјата

Небото беше сиво, дуваше ладен ветер

Зошто се тука, од каде излегоа
големата жаба
разните кучиња, минијатурните коњи
штркот и срната
кокошките и свињата

мистериозните докази
за дејноста на видовитиот човек

ПОЧНУВА ДА ВРНЕ

За жал сите мои драги пријатели
во овој момент се зафатени.
Мобилниот телефон ме известува:
Именикот е преполн. Ќе мора да избришете
еден број за ново внесување.
Почнува да врне надвор. Се засолнувам
во интернет клубот.
Да кажеме јас сум поет.
Лутам на интернет
ја нудам адресата на мојата поетска книга
на непознати луѓе. Барам нешто повеќе
од реалноста. Можеби очекувам мало чудо.
Ќе одиме ли подлабоко.
Ти сега не можеш да разбереш
зошто го направив тоа,
но еден ден ќе сфатиш.
Дали некогаш воопшто сме се запознале
до крај, до самото дно.
Оживуваат некои стари слики.
Нема повеќе извини
- рече - од денес само злобна ќе бидам.
Можам да почувствувам
кога некој ќе престане да ме сака.
Дождот паѓа полека. Монотono.
Само небото секогаш поинакво е.

АКЦЕЛЕРАЦИЈА

Ги отвора очите ... почнува да размислува.
Неговата мозочна активност преминува
од алфа во забрзан бета-ритам.

Тешко му паѓа помислата дека набрзо треба
да се соочи со звуците на сообраќајниот метеж,
неповрзаните фрагменти од разговори,
наметнати асоцијации, еха на сопствените мисли.

Следува утринскиот поздрав,
кратката исповест на таксистот,
ударните вести
од насловната страница на весникот,
културната страница, пораката на стрипот.

Понекогаш пребрзо е сето тоа за него,
му треба ширина, му треба сонце,
трева, му треба трева наместо асфалт.
Акцелерацијата е опасна работа. Инерцијата.

Конечно стигнува на време.

Влегувајќи од една просторија во друга
суптилно ја менува состојбата на свеста,
потсвесно ја одредува оддалеченоста на сидовите.

Подголтнува и успешно се справува
со рибјата коска во грлото.
Станува посилен, изненадувачки посилен.
Замислува како без некој видлив напор
се појавува на повеќе места наеднаш.

Важно е да се заокружи целината,
да се направи поголем круг и притоа
да не се заборави на спасоносната формула.
Молејте се постојано.